

Κυριακή 11η Φεβρουαρίου 2024

Κυριακή ΙΣΤ' Ματθαίου.

(Ματθ. 25, 14 – 30).

«*Κύριε, ἔγνων σε ὅτι σκληρός εἶ*» (Ματθ. 25, 24).

Τήν ὁμορφη παραβολή τῶν ταλάντων ἀκούσαμε σήμερα στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς. Ὁ Πλάστης καί Δημιουργός ἔδωσε στόν ἄνθρωπο πολλά ὑλικά καί πνευματικά χαρίσματα. Τόν φόρτωσε μέ πολλά τάλαντα, προκειμένου ὁ ἄνθρωπος νά τά διαχειριστεῖ κατά τέτοιο τρόπο ὥστε νά δοξάζει τόν Θεό. Ὁ Κύριος αὐτά τά τάλαντα, τίς ικανότητες καί τά προσόντα δέν τά χάρισε στόν ἄνθρωπο. Τοῦ τά δάνεισε, γιά νά τά διαχειριστεῖ, νά τά αὐξήσει καί μέσ' ἀπό τήν ἐργασία αὐτή νά δικαιώσῃ τόν Θεό γιά τήν εὐνοια πού τοῦ ἔδειξε. Ὁ ἄνθρωπος

πού τό καταλαβαίνει αὐτό γίνεται καλός ἐργάτης καί ἀποδίδει στόν Κύριο τόν κόπο τῆς ἐργασίας του. Ἔτσι ἀπολαμβάνει ἀπό τόν Θεό τή δίκαιη ἀνταμοιβή, ὅπως τοῦ ἀξίζει. Ὁ ἄνθρωπος πού εἶναι ἐγωιστής παρακρατάει τά χαρίσματα τοῦ Θεοῦ μόνο γιά τόν ἑαυτό του. Δέν ἐργάζεται γιά τή δόξα τοῦ Θεοῦ. Φροντίζει μόνο τήν τεμπελιά καί τή βόλεψή του. Ἐνῶ εἶναι ταλαντούχος, παραμένει φτωχός. Ἐνῶ εἶναι εὐνοημένος, παραμένει ἀχάριστος. Ἐνῶ εἶναι διαχειριστής, συμπεριφέρεται σάν ἰδιοκτήτης.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δέν ἐκτιμάει τήν ἀγάπη καί τή φιλανθρωπία τοῦ Πατέρα του, τότε Τόν βλέπει σάν αὐστηρό ἀφέντη καί μέ προπέτεια τοῦ λέει: «Κύριε, ἔγνων σε ὅτι σκληρός εἶ». Οἱ ἄνθρωποι πού βλέπουν τό σκληρό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ καί τούς ἀρέσει αὐτό, ἔχουν τά ἐξῆς χαρακτηριστικά πού πρέπει νά προσέξουμε καί νά ἀποφύγουμε, γιά νά μήν τούς μιμηθοῦμε.

Κατά πρῶτον, ἐκεῖνος πού ἀγνοεῖ τόν Θεό λέγει: «Κύριε, ἔγνων σε ὅτι σκληρός εἶ». Μόνον

ὅποιος ἔχει ἄγνοια Θεοῦ βλέπει τόν οὐράνιο Πατέρα ὡς αὐστηρό δικαστή καί ἄτεγκτο τιμωρό. Ὅποιος δέν γνώρισε ποτέ τόν ἀληθινό Θεό, φτιάχνει μέσα του μιά ἀποτρόπαια καί ἀποκρουστική εἰκόνα. Φαντάζεται ἕνα ὑπερκόσμιο καί ὑπέρτατο ὄν πού ἐποπτεύει καί κατακεραυνώνει τούς ἀνυπάκουους ὑπηκόους του. Ὅποιος γνωρίζεται μέ τόν ἀληθινό Θεό, εἰπράττει καί ἀπολαμβάνει τή θεϊκή ἀγάπη. Δέχεται τήν οἰκειότητα τοῦ Θεοῦ. Βιώνει τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωή ὡς παρηγοριά καί ἐνίσχυση. Δέν τρέμει τόν Θεό, ἐπειδή βιώνει τόν σύνδεσμο τῆς ἀγάπης. Ἔχει φόβο Θεοῦ μέ τήν ἔννοια ὅτι φοβᾶται μή χάσει τόν Θεό. Φοβᾶται μήν ἀπογοητεύσει τόν Θεό. Φοβᾶται μήν ἀποδειχτεῖ μικρότερος τῶν εὐλογιῶν πού δέχεται καθημερινά ἀπό τή σχέση του μέ τόν Θεό. Γιά τόν ἄνθρωπο, ὅμως, στόν ὁποῖο ὁ Θεός εἶναι ἄγνωστος χάνεται κάθε ἐλπίδα σωτηρίας καί δικαίωσης. Ὁ ἄγνωστος Θεός εἶναι ἕνας τρομακτικός καί ἀπαιτητικός ἀφέντης σάν τά ἀφεντικά αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ὁ ἄγνωστος Θεός παραμένει

ξένος και εύκολα γίνεται απάνθρωπος. Ο άγνωστος Θεός τιμωρεί, φυλακίζει, σκοτώνει, μεροληπτεί, άδικει, κτυπάει και σκλαβώνει τά ανυπάκουα παιδιά Του. Τό κυριότερο είναι ότι ο Θεός πού παραμένει άγνωστος άπουσιάζει. Όταν άπουσιάζει ο Θεός, όλα επιτρέπονται. Ένας Θεός, πού παραμένει ξένος και αύστηρός, είναι θεός πού δέν ύπάρχει στην πραγματικότητα, διότι ύπάρχει μόνον ως ιδέα στη φαντασία. Ένας τέτοιος θεός τύπτει τή συνείδηση πολύ λιγότερο από έναν Θεό πού συγχωρεί και άγκαλιάζει. Όποιος δέν γνωρίζεται μέ τόν Θεό, πλάθει έναν δικό του, αύστηρό και άφιλάνθρωπο, άποκρουστικό και δικαιολογημένα μισητό θεό, γιά νά έχει μία χαλαρή συνείδηση, μία συνείδηση πού θά δικαιολογεί τίς πτώσεις, μία συνείδηση πού προτιμάει τήν κόλαση από έναν παράδεισο, στον όποιο κυβερνάει ένας σκληρός θεός. Όποιος άγνοεί τόν μακρόθυμο και φιλάνθρωπο Θεό στέκεται μέ επιείκεια και δικαιολογεί τόν έαυτό του, άφοϋ, όπως φαντάζεται, δέν πρόκειται νά εισπράξει επιείκεια από

τόν αὐστηρό θεό. Ἡ ἀπογοήτευση καί ἡ ἀπελπισία ἔρχονται ὡς καρποί τῆς ἀγνοίας τοῦ Θεοῦ καί γεμίζουν τό ψυχικό κενό μέ μία καρικατούρα τοῦ Θεοῦ, μ' ἓνα ψέμα περί αὐστηροῦ θεοῦ, διότι μόνο μ' αὐτό τό ψέμα συγκρατοῦν τόν ἄνθρωπο στή θλίψη καί στήν ἀπόγνωση.

Δεύτερον, ὁ ἄνθρωπος πού εἶναι ὑποκριτής λέει πρὸς τόν Θεό: «Κύριε, ἔγνω σε ὅτι σκληρός εἶ». Ὅταν κάποιος δέν βιώνει τήν ἀρετή, ἀλλά θέλει νά παρουσιάζεται καί νά προβάλλεται ὡς ἐνάρετος, τότε παρουσιάζει ἓναν σκληρό θεό, γιά νά τόν κάνει σύμμαχο στήν ὑποκρισία του. Οἱ ὑποκριτές σκεπάζουν τά δικά τους σφάλματα, δικαιολογοῦν τίς δικές τους ἀμαρτίες καί κατηγοροῦν τά λάθη καί τίς πτώσεις τῶν ἄλλων. Ἐπειδή, ὅμως, θέλουν νά παριστάνουν τούς καλούς, αὐτή τήν κρίση γιά τούς ἄλλους δέν τήν παρουσιάζουν σάν δική τους κρίση, ἀλλά σάν κρίση ἑνός αὐστηροῦ καί σκληροῦ θεοῦ. Κάνουν λόγο γιά τήν ἀτεγκτη δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, γιά τήν τιμωρία τοῦ Θεοῦ πρὸς τούς

ἀμαρτωλούς, γιά τήν αἰώνια κόλαση ὡς θεία τιμωρία, γιά τήν ἐκδικητικότητα τοῦ Θεοῦ. Παρουσιάζουν μάλιστα καί ἀρκετά χωρία ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, τά ὁποῖα τά παρερμηνεύουν, γιά νά δείξουν πώς ὁ Θεός εἶναι ἕνας δικαστής, ἕνας τιμωρός, ἕνας κοντό-φθαλμος γεροπαράξενος, πού τό μόνο σχέδιό Του στό πέρασμα τῶν αἰώνων εἶναι ἡ κόλαση καί ἡ τιμωρία τῶν ἀνθρώπων. Αὐτόν τόν τύπο τῶν ἀνθρώπων στιγμάτισε ὁ Χριστός, ὅταν εἶπε: «οὐαί ὑμῖν, γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γάρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδέ τούς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσλθεῖν».

Τέλος, λέγουν πρὸς τόν Θεό: «Κύριε, ἔγνω σε ὅτι σκληρός εἶ» οἱ τεμπέληδες καί ράθυμοι. Αὐτοί πού δέν θέλουν νά κοπιάσουν, γιά νά καρποφορήσουν. Αὐτοί πού ἀρνοῦνται νά αὐξήσουν τά τάλαντα καί νά καλλιεργήσουν τά χαρίσματα, διότι εἶναι εὐθυνόφοβοι καί ἀγαποῦν τό βόλεμα. Χαρακτηρίζουν τόν Θεό σκληρό ὅσοι

δέν Τόν ἀγαποῦν καί δέν θέλουν μέ τή δουλειά τους νά Τόν δοξάσουν καί νά ὑμνήσουν τή φιλανθρωπία Του. Ἡ ὀκνηρία εἶναι θανάσιμο λάθος, διότι ἀποκόπτει τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν Θεό. Καταδικάζει τόν ἄνθρωπο σέ μία ἀπραξία, πού γίνεται ἡ ἀληθινή νέκρωση τοῦ ἀνθρώπου. Χρησιμοποιεῖ τήν ὑποτιθέμενη σκληρότητα τοῦ Θεοῦ, γιά νά δικαιολογήσει αὐτή τήν πτώση.

Σήμερα ἀκούσαμε μία παραβολή πού μᾶς ἐξηγεῖ τή θεία δικαιοσύνη κατά τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως. Θά κριθοῦμε σύμφωνα μέ τή μοναδικότητα τῶν προσόντων μας. Ὁ Θεός θά ζητήσει ἀπό ἐμᾶς τόσα ὅσα μᾶς ἔδωσε. Θά μᾶς μετρήσει σύμφωνα μέ τά χαρίσματα πού μᾶς προίκισε. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ξεκινάει ἀπό τήν ἀγάπη Του καί ὀλοκληρώνεται μέ τήν ἀγάπη Του. Ὁ σκληρός Θεός ὑπάρχει μόνο γιά ὅσους Τόν ἀγνοοῦν, γιά τούς ὑποκριτές καί γιά τούς ράθυμους. Γιά μᾶς, ὅμως, ὑπάρχει ὁ ἀληθινός Θεός. Ἄς καρποφοροῦμε στήν ἀγάπη Του. Τότε θά τήν ἀπολαύσουμε γιά πάντα. Ἀμήν.